

træffende Aflysningen af Gaardsmands- og Husmands-Hoveriet, samt ligeledes nogle Bilag; henhørende til den Folkethinget forelagte Lov angaaende Hartkornets Egallisering.

Paa Dagsordenen staaer først anført til Behandling, Udkastet til Lov om Pressens Brug, til første Behandling. Jeg skal tillade mig at henstille, om Forsamlingen maatte vilige, at Udvalgets Betænkning, ikke oplæses, da den flere Dage har været trykt til de Herrens Disposition, og Betænkningen er temmelig vidtløftig. Saafremt Ingen ytrer sig derimod, vil jeg forudsætte, at det er Forsamlingens Mening, at den ikke skal oplæses. Det er, som sagt, til første Behandling at Sagen foretages; altsaa er det de ledende Grundsætninger og de almindelige Principer, der skulle være Gjenstand for Discussionen.

Den af Udvalget (Dahl, Kierkegaard, Schouw, Simony og Treschow) afgivne Betænkning over Udkastet til en Lov om Pressens Brug, findes indført i denne Tidende Nr. 40 og 41, Pag. 630—648.

Ordføreren (Simony): Det vil være det ærede Thing bekendt af den af Udvalget afgivne Betænkning, at Spørgsmaalet deels drejer sig om, hvorvidt det var betimeligt, at denne Lov allerede udkom nu, deels om, hvorvidt enkelte Paragrapher hensigtsmæssigt havde fundet deres Plads i Loven. Da de Spørgsmaal, der saaledes ere blevne reiste i Comiteen, ere udviklede i Comitee-Betænkningen, maa jeg anfæe det for overflødig nærmere at udtale mig derom. Derimod skulde jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at denne Lov deler sig i 3de Afsnit. Det første Afsnit omfatter Paragrapherne 1—7, som omhandle de saakaldte formelle Presseforseelser, eller som indeholde de Bestemmelser, ved hvilke der skal tilveiebringes Sikkerhed for, at der ved ethvert Skrift er en ansvarhavende Person, som det Offentlige eller den Private kan holde sig til med Hensyn til Skriftets Indhold. Det andet Afsnit fra § 8 til § 16, omhandler de saakaldte materielle Presseforbrydelser, og indeholder de Straffebestemmelser og det Ansvar, der paaligger Forfatteren for Skriftets Indhold samt desuden de Straffebestemmelser og det Ansvar, man underkaster sig ved at udgive

Skriftet. Det sidste Afsnit omhandler de 4 sidste Paragrapher, som ere af forskjelligt Indhold. Hvad det første Afsnit angaaer skal jeg tillade mig at ytre, at efter Grundlovens § 91 er det Enhver tilladt frit at udtale sine Tanker, dog, tilføjer Grundloven, under Ansvar efter Loven. Grundloven indrømmer altsaa Ytringsfrihed, dog saaledes, at der skal være Ansvar efter Loven. Det ligger ogsaa i Forholdets Natur, at denne Ytring af menneskelig Frihed maa være begrændset ligesaavel som enhver anden Ytring af den menneskelige Frihed, og naar disse Grændser overskrides, er det naturligt, at derfor fastsættes Straffebestemmelser. Denne Sætning synes aldeles klar. Derimod dreier Spørgsmaalet sig først om, hvorledes disse Grændser skulle drages, og dernæst om, hvorledes man skal straffe den, der overskrider Grændserne. I de første Paragrapher fra 1 til 7 er Hovedprincippet for de der givne Regler, hvad de formelle Presseforseelser angaaer, det, at flere end een Person skal kunne drages til Ansvar for saadanne, idet det den Enes Brøde er uafhængig af den Andens. Hvad derimod de materielle Presseforbrydelser angaaer er Hovedprincippet det, at kun Een skal kunne drages til Ansvar, istedetfor at efter den ældre Lovgivning flere kunne drages til Ansvar for samme Forseelse. Hvad Loven om de omtalte materielle Presseforbrydelser angaaer, har jeg kun at bemærke med Hensyn til Straffebestemmelserne, at Loven har holdt sig alene til Fængsel og Bøder. Kun eet Sted har Lovgiveren fundet Anledning til at beholde Livsstraf, hvilket Udvalget har troet at burde indstille at maatte blive forandret. Paa Sagens nærværende Standpunkt skal jeg indskrænke mig til disse almindelige Bemærkninger.

Justitsministeren: Efter den velvilige Modtagelse, som det Udkast, jeg har havt den Ære at forelægge for den ærede Forsamling, har fundet hos Comiteen, finder jeg ikke noget Væsentligt at bemærke paa Sagens nærværende Standpunkt. Jeg skal tillade mig at forbeholde mig de Bemærkninger, som maaskee kunde foranlediges ved de enkelte Forslag, som Udvalget har givet med Hensyn til Lovens enkelte Paragrapher, til den Tid, da Sagen